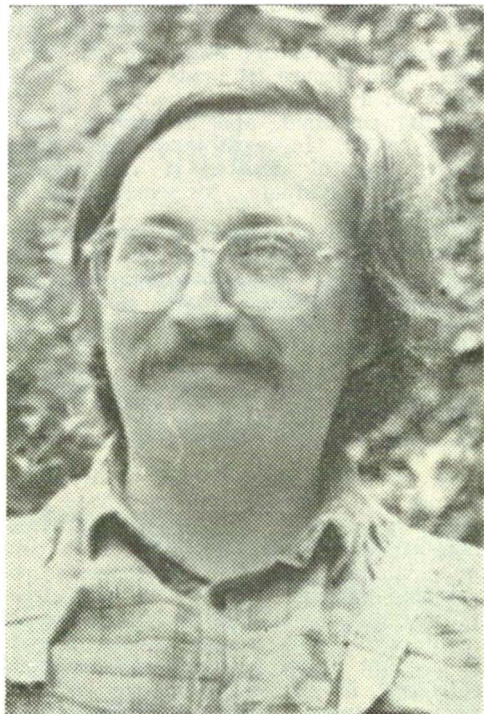

Teatrul de păpuși și teatrul pentru copii.

Am pus acest titlu rindurilor care urmează pentru a sublinia faptul că nici teatrul de păpuși nu este neapărat un teatru pentru copii, după cum nici teatrul pentru copii nu se face obligatoriu cu păpuși. Acest lucru nu ne este clar de multe ori nici nouă, celor care activăm în cadrul teatrelor de păpuși. Obiectul animat, masca, păpușa de teatru nu s-au născut pentru a-i distra pe copii, deși există o prejudecată care le pune în aceeași categorie cu zornăitoarea, gogoășu, trenulețul și ciocănelul muzical. Teatrul de păpuși este o artă străveche destinată inițial în exclusivitate adulților. Această artă a fost la început un teatru ritual (cum mai este și acum în Extremul Orient). Treptat a devenit un divertisment laic în care satira, parodia, pamfletul politic și grotescul defineau repertoriul acestui teatru. Preocuparea de a face spectacole destinate copiilor a apărut în teatrul de păpuși în secolul nostru. Teatrul de păpuși românesc a avut o contribuție remarcabilă la înflorirea mondială a acestei arte în ultimii treizeci de ani. La ora actuală putem vorbi despre teatrul de păpuși ca despre o artă de sine stătătoare. Există o serie de spectacole, de creatori, care au deschis noi drumuri, au descoperit noi modalități de expresie și au lărgit aria tematică a repertoriului acestui gen. După părerea mea, orice spectacol de păpuși bun poate avea orice fel de spectatori, indiferent de vîrstă sau nivel cultural (ca de altfel oricare operă de artă; muzica lui Mozart, pictura lui Breughel, piesele lui Shakespeare nu sînt rezervate unei categorii de vîrstă; ele „vorbesc” oricui). Toată lumea se uita cu plăcere la filmele de desene animate. Și de multe ori nivelul estetic al acestor filme este foarte ridicat. Consider că este o datorie a creatorilor din teatrele de păpuși să aducă pe scenă în primul rînd literatura de bună calitate, națională și universală. În același timp trebuie să căutăm modalități de expresie care să corespundă nivelului estetic al omului contemporan.

Realitatea este că publicul nostru „de bază” sînt copiii. Copiii sînt un public

excelent. Un public receptiv, un public ce acceptă orice convenție (cum puțini adulți știu s-o facă). Copilul este entuziast, sensibil, receptiv, curios, avid să cunoască și avid să trăiască o experiență de viață extraordinară. El nu vrea să „se copilărească”, ci vrea să devină cît mai repede adult. E păcat să-i dăm un surogat în loc de un spectacol adevărat. E păcat să-l ținem într-o sală de spectacol timp de o oră ca să-i spunem doar că trebuie să se spele pe dinți sau pe gît. Orice basm (și basmul popular este literatură de cea mai bună calitate) îi oferă copilului un model al lumii, un model fabulos, mirific, dar care dă ocazia micului spectator să trăiască o experiență de viață, îl pune în fața unor probleme ale vieții dintotdeauna, îl învață că lumea poate și trebuie să fie perfecționată, îi spune că viața are un sens pe care fiecare om trebuie să-l caute. Dacă izbutești să dai o formă scenică acestei literaturi, dacă îl apropii pe virtualul spectator de valorile culturii universale, atunci cred că faci teatru adevărat pentru copii, cît și pentru cei vîrstnici. Dar poate că lucrul cel mai important este să învățăm noi înșine de la micul nostru spectator să punem întrebări, să constatăm și absurditățile lumii înconjurătoare, să le numim, și, cu glas limpede și cuget curat, să întrebăm și noi alături de ei de ce mai există pe lume războaie, nedreptate, asuprire și ură.